

"סוד החשמל"

אחרי כיון תורת הנצחה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת אחרי מות קדושים ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

הקשר בין אסור בשר בחלב, לאסור חלב ודם.

שבשר צריך שחיטה, וחלב אפשר לשתות מיד. וכשמבשלים הבשר בחלב מבטלים את החלב בבשר, וכופפים כפיכול את החלב שהוא בדרגה גבוהה בפני הבשר שהוא בדרגה נמוכה. דבבשול משתמשים בחלב לצורך חמום הבשר. ודבר זה מעורר גם למעלה כך. דהמעשה למטה מעורר למעלה ובזה נותנים שליטה לקלפות שנמצאים למטה. ולכן מן התורה האסור דוקא לבשל הבשר בחלב. ואם יערבבם על ידי שריה או באפן אחר אין אסור דאורייתא. דבבשול שהוא משתמש בחלב לצורך חמום הבשר הוא משפיל הגבוה לפני הנמוך.

ומרמז בכתוב (שמות כג, יט) "לא תבשל גדי בחלב אמו", דאין לבשל גדי שהוא ולד כך כמובא ברש"י שם, והוא שיך לדרגות הולדות והדם שבבהמה, בחלב אמו ששיך לדרגה הגבוהה שבאמו הבהמה. ובבשול הגדי בחלב כופפים כפיכול את האם בפני הבן. ולכן הכתוב נקט "גדי בחלב אמו", אף על פי שהאסור הוא בכל בשר בהמה טהורה, ובכל חלב, והתורה יכלה לנקט שאסור לבשל את האם בחלבה וכדומה, לרמז על טעם האסור פדלעיל. וכן מצינו במדרש (קה"ר א, ג) **בן עשר שנה קופץ בגדי**. ורואים שגדי מתקשר עם מספר עשר המסמל את המלכות. וכן "לא תבשל גדי בחלב אמו" בגימטריא הכתוב המדבר על החטא של חנה (בראשית ג, יב) "הוא נתנה לי מן העץ ואכל". ובגימטריא הכתוב המדבר על העניש של חנה (ויקרא יב, ב) "נדת דותה". דבארנו במאמר 'חשמל מילה' שחטאה של חנה בעץ הדעת היה ביסוד שלה, שכפפה את הדרגה הגבוהה, בפני הדרגה הנמוכה והזדווגה באפן פגום, ובגלל זה נענשה בדם היסוד שלה שתהיה נדה, כך בשול בשר בחלב פוגם באותה בחינה על ידי שכופפים את החלב, בפני הדם.

נראה דלכן נפסק בהלכה (ע' רמב"ם מאכלות אסורות פ"ט הכ"ח) להמתין שש שעות בין בשר וחלב לאחר אכילת בשר, לרמז שמי שאוכל בתוך שש שעות ומערבב בשר וחלב פוגם בשש המרמז על היסוד שבמלכות.

מצינו בזהר (משפטים קכד:) "לא תבשל גדי בחלב אמו" שלא לערב דבר תחתון בעליון, שלא ינק הצד החיצון מהצד הפנימי, זה שלחוץ מהצד הטמא וזה שלפנים בצד קדוש. רואים שבשול בשר בחלב נותן וניקה לדרגות התחתונות מהדרגות העליונות, וכדבארנו שבשול בשר

מצינו בגמרא (בכורות ו:) שהדם שביסוד האשה נהפך לחלב, ורואים שהשפעת החלב שמשפיעה האשה שיכת להשפעת יסוד האשה, וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (איוב ע' תס') ששדים של אשה הן בסוד שד של השם שדי, ובארנו ששד של שם שדי מסמל את יסוד האשה. וכן מצינו בזהר (יתרו פ:) שהשפעת השדים היא בבחינת מיין נוקבין השיכים ליסוד האשה, ולכן יפיה נפר במקום זה. ומבאר את הפסוק (שה"ש ח, ח) "אחות לנו קטנה ושדים אין לה", שאין לה מיין נוקבין.

מובא בכתבי הר"א חבר (פתחי שערים כז) דם נעקר ונעשה חלב פי הדם הוא סופי מאורות של הגבורות והדינים והגבורות הקשים האלו שמתבסמין בשרשם בסוד החסדים שהם גון הלבן, והטוב נברר ומתהפך ונעשה חלב. נראה דלכן דם וחלב בגימטריא שמות הנו"ה אדנ"י. דחלב מסמל דרגה גבוהה ביסוד האשה בבחינת שם הנו"ה, והדם מסמל דרגה נמוכה בבחינת שם אדנ"י, וכשהדם נהפך לחלב הוא עולה מדרגת דם לדרגת חלב. דהדם צבעו אדם והוא שיך לדרגת הגבורה שלמטה, והחלב צבעו לבן והוא שיך לדרגת החסד שלמעלה. והשפעת החלב היא מהחלק העליון בגוף האשה והשפעת הדם היא מהחלק התחתון. והוסיף הרה"ג ר' יהודה קורן שליט"א שנידה היא אותיות דין ה' המרמז על בחינת הדין שבמלכות ששיכת לאות ה'. וכן מובא ב'בני יששכר' שחלב ר"ת הכתוב (תהלים צב, ג) "להגיד בבקר חסדך", דחלב מסמל את מדת החסד, וכן מנהג העולם לאכל מאכלי חלב בבקר כשהחסד גובר בעולם. וכן בבקר יש לאשה יותר שפע חלב אם. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (שה"ש ע' רח) ששדים ר"ת שמאל דוחה זמין מקרבת. ומבאר לדברינו דהשדים דוחות את הדם והגבורות ומתפכות אותם לחסדים. וכן דם בגימטריא החלב, דהדם נהפך לחלב. וכן נראה שדדים הן מלשון דם.

על פי זה נראה לבאר האסור לבשל בשר בחלב. דכשם שבאשה הדם שיך לדרגה שלמטה, והחלב לדרגה שלמעלה, כך בבהמה הדם והבשר שמערבב בדם, שיכים לדרגה שלמטה בבהמה, והחלב שיך לדרגה שלמעלה בבהמה. וגם בשר שהכשר והוא בלי דם, שיך לדרגה שלמטה דרגת הגבורה, כפי שרואים

בחלב מכופף את הדרגות העליונות בפני הדרגות התחתונות. וכן **אח"ד** מרמז בפתוב "לא תבשל גדי בחלב אמו" בדלוג הפוך של ג' אותיות, דבשול בשר בחלב פוגם באחד דקדשה ונותן יניקה לחיצונים שנמצאים בפרוד. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שהפתוב "**לא תבשל גדי בחלב אמו**" בגימטריא **קודש הקדשים**, לרמז שבישול בשר בחלב פוגם בקודש הקדשים המסמל את השפעת החלב מאמא עלאה.

וכן מובא בהמשך הזהר שם שהפתוב מסמין את מצות בכורים לאסור בשר בחלב, (שמות כג, יט) "**ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו**". דגם במצות בכורים דוחים את הדרגות התחתונות שלא ינקו מהקדשה ומהדרגות העליונות. לכן מזכירים בבכורים את לבן הארמי, כדי לדחות אותו לחוץ. נראה דלכן הזהר מקשר את מצות בכורים לאסור בשר בחלב, דשני העניינים מקדשים את היסוד שבמלכות בבחינת 'דם נעכר ונעשה חלב' דמובא בלק"ת להאריז"ל (תבא ע' רעט) **מצות הבכורים הוא סוד חזרת אורות הנוקבא לחסד שהוא כהן**. ובארנו במאמר 'חשמל עץ' שמצות בכורים מעלה את הפירות מהטנא שהוא כלי המסמל את היסוד שבמלכות, לפהו, שהוא בחינת חסד ומסמל דרגה גבוהה ביסוד שבמלכות בבחינת חלב, והפהו ממשיך להעלות זאת לבחינת זכר עד אין סוף. וכן "**ראשית בכורי אדמתך**" ר"ת **בא"ר** המסמלת את היסוד שבמלכות. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שהפתוב "**ראשית בכורי אדמתך**" בגימטריא **גלוי סוד חזרת אורות הנוקבא לחסד**. **מובא** ב'ספר החנוך' (צב) הטעם לאסור בשר בחלב דזה בבחינת כשוף. ומצינו בגמרא (סנהדרין יז:) **למה נקרא שמן כשפים שמכחישים פמליא של מעלה**. נראה דלכן בשר בחלב הוא בבחינת כשוף, דכשם שכשוף מגביר את כח הקלפה ומכחיש את כח הקדשה הנקראת פמליא של מעלה, כך בשר בחלב מגביר את כח הקלפה ומכחיש את כח פמליא של מעלה. וכן נראה דפמליא של מעלה מרמזת על הדרגה שלמעלה שנוכף לפני הדרגות התחתונות על ידי כשוף או על ידי בשר בחלב. וכן על אסור פלאים מבאר ה'חנוך' (סב) שהוא בבחינת כשוף. ובארנו במאמר 'חשמל ציצית' שאסור לערב את חוטי הצמר השיכים לצד הקדשה, עם חוטי הפשתן השיכים לצד הסטרא אחרא, ויש כאן כפוף של הדרגות הגבוהות של צד הקדשה לפני הדרגות הנמוכות של הסטרא אחרא בבחינת כשוף. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שהר"ת "**לא תבשל גדי בחלב אמו**" בגימטריא **שעטנז**.

מצינו במשנה (חולין קיג) שאין אסור בשר בחלב אם הבשר או החלב הם של בהמה טמאה. וכן בבשר עוף אין אסור

מהתורה לבשלו עם חלב. נראה דכיון שהטעם לאסור בשר בחלב הוא שצריך להיות סדר שכל דבר יהיה במקומו לפי דרגתו, הוא שיך רק בבהמה טהורה ששיכת לקדשה ששם יש סדר שכל דבר יש לו מקום לפי דרגתו. מה שאין כן בבהמה טמאה ששיכת לקלפה ששם ממילא הכל הפוך, לא צריך לדאג שכל דבר יהיה במקומו. וכן בבשר עוף לא שיך אסור, דעוף אין לו חלב אם כמובא במשנה שם, ממילא אי אפשר לומר שהבשר שלו נמצא בדרגה שמתחת לחלב.

מצינו בזהר (השמטות רנח:) **מהו קרבן לבן ואדם, חלב ודם, חלב כנגד אותה דרגה יפי של הכל, "חלב הארץ" אנו מתרגמים יפי של הארץ, דם, כנגד אותה דרגה שנקראת נפש שכתוב "נשבע ה' צבאות בנפשו", וכן אדם כאשר הקריב זה הדם כאלו מקריב נפשו זה הוא שכתוב "כי הדם הוא בנפש יכפר" ומשום כך הזהירה להם התורה מי שיאכל מאותו חלב ודם שמקריבים ממנו למזבח יכרת מאותו מזבח, זה שכתוב "ונכרתה הנפש ההוא מעמיה", מה הטעם מפני שהיה לו להקריב אותו חלב על המזבח ואותו דם ביסוד. רואים שחלב מסמל את הדרגה הגבוהה שבבהמה בבחינת חסד כמו חלב, ודם מסמל את הדרגה התחתונה בבחינת גבורה. לכן מקריבים את שניהם למזבח לקדש את כל הדרגות, ולכן אסור לאכל חלב ודם דהם מיעדים למזבח ולא לאכילת האדם. ומצינו במשנה (חולין קיז.) **והחלב אינו נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד**. נראה דכשם שאסור בשר בחלב אינו נוהג בבהמה טמאה ובעוף, כך אסור חלב אינו נוהג בבהמה טמאה ובעוף, רק בבהמה טהורה בלבד, דרואים מהזהר שהטעם לאסור חלב הוא בגלל שזה מסמל את הדרגה הגבוהה בבהמה. ובארנו שכל הענין של דרגה גבוהה שיך בבהמה טהורה ולא בטמאה. וכן בעוף אין אסור חלב דבבהמה שיש לה חלב ששיך לדרגה הגבוהה גם החלב שלה שיך לדרגה זו. ובעוף שאין לו חלב גם החלב שלו אינו מקבל חשיבות של דרגה גבוהה ואין אסור לאכלו.**

[במאמר המסגור נראה לישוב את קושית ה'חתם סופר' מדוע ברת יצחק (בראשית כז, כח) "**ויתן לך האלהים וגו' ומשמני הארץ**", ואצל פרעה כתוב שאמר ליוסף (שם מה, יח) "**וואכלו את חלב הארץ**", דחלב מסמל דרגה גבוהה, ובעולם הזה בני ישראל אוכלים את ניצוצות הקדשה השיכים לדרגה גבוהה שבארץ, ופורשים מענייני השמן והבשר השיכים לדרגות הנמוכות. מה שאין כן ברפת יצחק שתתקיים לעתיד לבוא, כמובא בזהר (תולדות קמג), היא גם על השמן "**ומשמני הארץ**", דלעתיד לבוא הרע יצא מהנהגה כמו בשבת, ויהיה אפשר להנות מהעולם הגשמי בלי צרך בפרישות].

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבו חצירא שליט"א **שתשע"ב** הוא נוטריון של ע"ר שב"ת וכן נוטריון ע' שב"ת והיינו ע' אמות העולם יהיו **שובתים** בשנה זו מלהצד עוד לעם ישראל. וכן **התשע"ב** אותיות **עת שב ה'**. וכן **תשע"ב** מרמזת בכתוב (תהלים קלב, יח) "אויביו אלביש **בשת ועליו יציץ נזרו"**. כי האות ו' היא רק ו' החביר ואינה חוצצת.

וכן מצינו בזהר (בראשית כח: נשא קכה. תיקונים צז), שערב רב הם בסוד קלפת נגה שמערבת טוב ורע. ובשנת **תשע"ב** ישלמו **64** שנים לשלטון הערב רב בארץ ישראל כמנין **נוגה**, או כמנין הכתוב (יחזקאל א, ד) **"ונגה לו סביב"**, ויש כאן רמז, שכשם שבתחלת המאה סימנו את הברורים בג' קלפות הטמאות, בשנת תשע"ב אנו מסיימים את התקון של קלפת נגה, ועכשו הזמן לעבור לקדשה שבפנים. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שכוכב נוגה עיקר השפעתו על חודש אייר, שבו הוקמה מלכות הערב רב, ובו היו הניסים של מלחמת ששת הימים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שבכ"ח **אייר תשע"ב** צפוי לעמד כוכב **נגה** מול השמש למשך **60** ימים. ומרמז על החלשות קלפת נגה, והחלשות המלכות דקלפה בעולם.

כתוב (ישעי' כח, ג) **"ברגלים תרמסנה עטרת גאות שפורי אפרים: והיתה ציצת נבל צבי תפארתו אשר על ראש גיא שמנים כבפורה בטרם קיץ אשר יראה ה' אותה בעודה בכפו יבלענה: ביום ההוא יהיה יהוה צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו"**. ומצינו במדרש תנחומא (ויחי) שדורש את הפסוקים האלו על זמן הגאולה. ונביא את לשונו: **"לא יסור שבט" זה כסא מלכות, "ומחקה מבין רגליו" כשיבא אותו מלך שהמלכות שלו, שכתוב בו "ברגלים תרמסנה עטרת גאות שפורי אפרים", "עד פי יבא שילה" שהמלכות שלו "ולו יקחת עמים"**. נראה שיש כאן רמז בפסוקים על סיום שלטון הערב רב כשיבא מלך המשיח. לכן הפסוקים מדברים על **"שפרי אפרים"**, שהם הקלפה המלבשת על משיח בן יוסף שבא מאפרים. והם בסוד **עטרת היסוד** גדלעיל. לכן הם **"עטרת גאות שפרי אפרים"**, וכן **"גאות" מרמז על גובה העטרה עד שיפול העטרה, ששם שליטת משיח בן יוסף גדלקמן. וכן "ציצת נבל", מרמז על הציצים המעקבים את המילה, שצריך להסירם כדי לגלות את האור. וכן "כבפורה בטרם קיץ" מרמז על זמן הקמת שלטון הערב רב בחודש אייר "בטרם קיץ". ומרמז בפרוש הרמח"ל על הכתובים: "ברגלים תרמסנה המלכות דקלפה, בסוד עטרת בעלה כמו דקדשה, וזהו "עטרת גאות שפורי אפרים". וכן ברמח"ל (תקט"ו תפילות רצב) תקון החזרת העטרה ליושנה שנעשה על ידי תרין משיחין, בכח היחוד הוא נעשה שנאמר בהם **"ברגלים תרמסנה עטרת גאות שפורי אפרים"**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב **"ברגלים תרמסנה עטרת גאות שפורי אפרים" ר"ת תשע"ג.****

משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער ב' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמיטה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב לרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אלף יומין דחול, והענין כי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין פת"ף ימין, וה' גבורות כמנין פתף שמאל, הרי אלף, ובהיותו בעץ הדעת נקרא אלף יומין דחול, יען כי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבו, והגלות הוא היות אלו האלף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות כי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא נוי עמודים, לכן אלו הם דגמת הקדשה וואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", והבן זה. כי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד **"כל**

היום דנה" אָלף שְׁנַיִן. הַיְינוּ שֶׁהַפְּסוּק "וְאֵת הָאֵלֶף וְשִׁבְעַת הַמֵּאוֹת וְחַמְשָׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וַיּוּם לְעַמּוּדִים", מְרַמֵּז עַל הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי שֶׁהוּא בְּסוּד "כָּל הַיּוֹם דְּנָה", וְנִקְרָא בְּזֵהָר אֵלֶף יוֹמִין דְּחֹל, וְעוֹד שִׁבְעַת מֵאוֹת שִׁבְעִים וְחַמֵּשׁ שְׁנַיִם בְּאֵלֶף הַשְּׁשִׁי [בְּסוּד הַ"וּיּוֹם לְעַמּוּדִים", דְּמִסְפָּר שֶׁשׁ הוּא בְּבַחֲנִית וְ"וּ וְעַמּוּד כִּידוּע]. שִׁבְעָם יֵשׁ אַחֲזִיזָה לְקַלְפָּה, וְיֵשׁ עָרוּב טוֹב וְרַע, וּבִשְׁנַת ה' אֲלֵפִים תִּשְׁעִי"ה יִפְרְדוּ הַטּוֹב מִהָרַע. וְזֶה חֲזָב לְהִיּוֹת תְּקוּפָה לְאַחַר שְׁיָבֵא הַמְּשִׁיחַ וְיִלְחַם בְּרַע וְיִפְרִידוּ מִהַטּוֹב. וְכֵן רוֹאִים שֶׁהַתּוֹרָה הוֹסִיפָה "וְאֵת הָאֵלֶף", עִם אוֹת ה', לְרַמֵּז עַל ה' אֲלֵפִים, הַיְינוּ שֶׁהָאֵלֶף הוּא הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי. וְכֵן הַכְּתוּבִים שְׁבַהֵם רִמּוּז עֲבוּדַת הַבִּירוּרִים מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם עַד זְמַן הַגְּאוּלָּה. (בְּרֵאשִׁית לו, מ) "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אֱלֹהֵי עֵשׂוּ לְמִשְׁפַּחְתָּם לְמִקְמֹתָם בְּשִׁמְתָם] אֱלֹהֵי תַמְנֵעַ אֱלֹהֵי עֲלֹנָה אֱלֹהֵי יִתְתָּ: אֱלֹהֵי אֶהְלִיבְמָה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי פִינָן: אֱלֹהֵי קַנְזוּ אֱלֹהֵי תִימָן אֱלֹהֵי מִבְּצָר: אֱלֹהֵי מַגְדִּיאֵל אֱלֹהֵי עֵינָם". בְּגִימְטְרִיא 5775.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבִּיגְדוֹר אֶהְרִנְזוֹן שְׁלִיט"א שְׁתִּשְׁעִי"ה בְּגִימְטְרִיא זֶה זְמַן גְּמַר הַבִּירוּר. מוֹבָא בְּפֶרוֹשׁ הַגְּר"א לְסִפְרָא דְּצִנְיָעוּתָא (פ"א תוּכֵן דְּבֵרֵי בַקְרָה) בְּתַחֲלָה מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם שֶׁהוּא עֲטָרַת [הַיְסוּד], וְאַחַר כֵּן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, וְאִזּוּ יִתְבַּסְמוּ וְיִתְחַיֵּל הַתְּקוּן. וְהוּא הַכֹּל עַל יְדֵי חֶסֶד דְּאֵתְגַלֵּי בְּפּוּם אִמָּה שֶׁהוּא עֲטָרַת הַיְסוּד וְעַל יְדֵי הַחֶסֶד נִתְקַנּוּ הַכֹּל, וְזֶה סוּד פְּרִיתַת הָעֵרְלָה מִן הַמִּילָה, שְׂאִזּוּ יִכְרְתוּ כָּל הַסְטָרָא אַחְרָא "בְּלַע הַמּוֹת לְנִצְח". וְהוּא זְמַן מְלָכוּת דְּז"א עֲטָרָה, שְׂאִזּוּ עֵקְבוּ מִכָּהָה גִּלְגַּל חֲמָה, שְׂיִתְגַּלֶּה בְּעֵקֵב הַזֶּה חֶסֶד בְּפּוּם אִמָּה. וְהוּא אוֹר יוֹם הַרְאִשׁוֹן שְׂאִדָּם רוֹאֵה מְסוּף הָעוֹלָם עַד סוּפּוֹ. וְהַתְּחַלַּת גְּלוּי הָעֵקֵב שֶׁהוּא עֵקְבוֹת מְשִׁיחָא, שְׂאִזּוּ קִלְפָּה קוֹדָם לְפָרִי וְהוּא סוּד הָעֵרְלָה שְׁעַל פּוּם אִמָּה יִתְגַּבְּרוּ הַקְּלָפוֹת. וְהוּן דְּרָגִין תַּתְּאִין דְּסִטְרָא אַחְרָא, בְּחִינַת עֵקֵב שְׁלֵהֶם וְהוּן דְּרָגִין דְּחִצְפִּין, בְּעֵקְבוֹת מְשִׁיחָא חוּצָפָא יִסְגִּי. וְאַחַר כֵּן יִכְרְתוּ הָעֵרְלָה וְיִתְגַּלֶּה הַחֶסֶד. וּבְהַמְשַׁךְ שָׁם: הוּא סוּד גְּדוּל וְנִעְלָם מְאֹד שְׁמִילָה נִקְרָאת בְּשֵׁר וְשָׁם מִתְגַּלֵּי הַחֶסֶד בְּפּוּם אִמָּה, וְעוֹרוֹ הוּא עוֹר הָעֵרְלָה, וְהוּא בְּסוּד כְּתָנוּת עוֹר שֶׁל אָדָם הַרְאִשׁוֹן שְׂאִמְרוּ מוֹשֶׁךְ בְּעֵרְלָתוֹ הִיָּה. וּבְתַחֲלָה הִיָּה כְּתָנוּת אוֹר, וְהוּא אוֹר הַגְּנוּז וְאַחַר כֵּן נִכְסָה בְּעוֹר וְנִגְנָז וְלֹא יִגְלֶה עַד שְׂיִוָּסַר הַסְטָרָא אַחְרָא. וְעוֹר הַזֶּה הוּא עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, שְׁמִמְנָה אֲכַל אָדָם הַרְאִשׁוֹן וְנִמְשָׁכָה עֵרְלָתוֹ, וְלַעֲתִיד יַחְזוֹר עֵץ הַדְּעַת כְּלוֹ לְקַדְשָׁה וְיִהְיֶה כְּלוֹ הַקּוֹף לְקַדְשָׁה, בְּסוּד "וְנִגְהָ לּוֹ סְבִיב". וְאִזּוּ יִתְגַּלֶּה פּוּם אִמָּה וְיָבֵא מְשִׁיחַ. רוֹאִים מִהַגְּר"א שְׁסוּד הַגְּאֵלָה הוּא הַתְּגַלּוֹת הַחֶסֶד בְּעֲטָרַת הַיְסוּד, כְּפִי שְׁבַאֲרָנוּ שְׁזֶה הַסוּד שֶׁל שְׁנַת הַחֶסֶד תִּשְׁעִי"ב, בְּתוֹךְ תְּהֵלִיךְ הַמֵּאָה שְׁנָה. וְאִזּוּ יַחְתְּכוּ אֵת הָעֵרְלָה שֶׁהֵם הָעֵרֵב רַב, וְאִם נִחְשָׁב אֵת הַגִּימְטְרִיא שֶׁל עוֹר בְּשֵׁר נִקְבַּל ה'תִּשְׁעִי"ב. וְכֵן פּוּם אִמָּה בְּגִימְטְרִיא תִּשְׁעִי"ב. אִם מִחְשָׁבִים אֵת הַמֵּ"ם סוּפִית גַּם בְּמִסְפָּר שֶׁשׁ מֵאוֹת, וְגַם בְּמִסְפָּר אַרְבָּעִים, כְּפִי שְׁמִחְשָׁב הַסִּפְר 'כְּתָנוּת תִּשְׁבָּע' עַל מְדַרְשׁ פְּלִיאָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' כַּץ שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (ויקרא יב, ג) "וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוּל בְּשֵׁר עֵרְלָתוֹ" ר"ת ע"ב. שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא חֶסֶד. וּמְרַמֵּז עַל הַתְּגַלּוֹת הַחֶסֶד בְּפּוּם אִמָּה, בְּבֵרִית מִילָה.

לְפִי הַקְּדָמוֹת סִפְרֵי 'עַם הַחֲכָמָה', הַתְּחִילוּ מֵאָה הַשְּׁנַיִם בְּשְׁנַת תִּשְׁ"א שְׂאִזּוּ הַתְּחִילוּ מֵאָה שְׁנַיִם חֲדָשׁוֹת מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, וּפְרָצָה הַשּׂוֹאָה שְׁבַה סִימּוֹ אֵת בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת בְּהֵם עִם יִשְׂרָאֵל חֲנָה בְּרַב שְׁנוֹת גְּלוּתָם, כְּפִי שְׂרוֹאִים שְׁבָרַב הַמְּקוֹמוֹת כְּמַעַט לֹא נִשְׂאָרוּ יְהוּדִים. וְכֵן יְהוּדוֹת הַמְּזָרְח יִצְאָה מִהָאֲרָצוֹת בְּהֵם חֲנוּ הַיְהוּדִים בְּרַב שְׁנוֹת גְּלוּתָם. כָּל זֶה שֵׁיךְ לְתַקּוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁתְּפַקִּידוֹ לְסַיֵּם אֵת

הברורים בכל המקומות. ובמקביל התחילה בתחלת המאה תנופה גדולה בבניית ארץ ישראל בין על ידי יהודים, ובין על ידי ערבים שבונים כביכול לעצמם, וברור לכל שכל זה מיעד עבור בני ישראל שישבו לארצם בקרוב. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל) **עתידין בני ישמעאל לבנות ערים חרבות בארץ ישראל ויפנו הדרכים באחרית הימים**. כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו להכין את הכלים הגשמיים לקבל את אורות הגאולה. והכנה לגאולה אינה אתחלתא דגאולה כפי שטעו אחרים, כמו שצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת. דוע מה שאומר הזהר (מקץ קצו.) שה' עשה רעב בעולם, שכלם יבאו למצרים לקנות אכל מיסוף, כדי שמצרים תהיה מלאה כסף, לצורך הרכוש גדול שבני ישראל צריכים לקחת ביציאת מצרים. ונשאל שאלה, האם הרעב במצרים הוא אתחלתא דגאלת מצרים, ודאי שלא, הרי זה היה אתחלתא דגלות מצרים. אם בן מה שמו: הכנה לגאולה. אפלו שזה נעשה דרך יוסף הצדיק בסוד משיח בן יוסף. וכן מובא בספר 'שושן סודות' שהיה אחד מהראשונים, (אות רפ"ח) **ידעת כי שני משיחים יהיו משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. והנה בצמח [ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח] ירמז אל יוסף. [היינו תקופת משיח בן יוסף, שאז דוד עדין צומח ואינו מתגלה], ובגאולה [ברכת ותחזינה עינינו בשוכן לציון], ירמז למלך המשיח בן דוד הרומז אל מלכות. וכבר ידעת כי חבור יסוד במלכות תקרא גאולה. ורואים שתקופת צמח דוד שהיא תקופת משיח בן יוסף אין לה עדין שם גאולה, עד שיתחברו שני המשיחים, ויהיה חבור יסוד במלכות. וכן רבוי לומדי התורה שרואים בדרנו בכל מקום ומקום, בעלי משפחות שלומדים תורה מתוך הדחק, מה שבבעבר היו בודדים, והיום התרבו מאד בלי עין הרע בן ירבו. כל זה הוא סוד צמח דוד, ששיך למשיח בן יוסף. וכפי שרואים שהשתלשל השם של לומדי התורה, **אברכים**. שהוא השם של יוסף שנקרא בתורה "אברך". [וכן מלחמת ששת הימים, מרמזת על משיח בן יוסף, ששיך למספר שש המסמל את היסוד. עין בזהר חדש (תולדות לג:) שמבאר הכתוב (שמות לא, יז) **"כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ"**, שמרמז על היסוד שנקרא "ששת ימים"].**

וכן שמעתי מיהודי ששמע מנכדו של הרב מנדל זצ"ל מבני ברק שהרב מנדל אמר אחרי מלחמת ששת הימים, שצריך לחכות עוד 45 שנה לביאת המשיח, בגלל הפסוקים בסוף דניאל. ועוד אמר בשמו שאמר לפני עשרות שנים שקודם ביאת המשיח יעמד כושי בנשיאות ארה"ב. וכן כתבו לי שלפני מלחמת ששת הימים היו לראשונה בארץ ישראל שש מאות אלף גברים שהיו בני למעלה מעשרים שנה. וכיום אומרים שיש כמנזן הזה, שהם שומרי תורה ומצוות. ומצינו במדרש (ילקוט הושע תקיח) **מה יציאתם ממצרים בששים רבוא, וכניסתן לארץ בששים רבוא, פן לימות המשיח בששים רבוא**. ובספר 'קול התור' (פ"ה) מובא בשם הגר"א שבביאת המשיח יהיו ששים רבוא באזור שנקרא שערי ירושלים, ברדיוס של 27 אלף אמה סביב העיר העתיקה, [13.5 קילומטר] וזה כולל אזור מעלה אדומים וכו'. וכן מצינו בזהר (הקדמה א:) **"ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה"**. הכי אומינא לך דלא איעול אנא לעילא, עד דיעלו בן אכלוסן לתתא. רואים שה' נשבע שלא יבנס בירושלים של מעלה, עד שיבנסו אוכלסא, [ששים רבוא] בירושלים של מטה.

שְׁמַעְתִּי מִיַּד יְמִינוֹ שֶׁל הַגֵּרָח"פ זצ"ל, יבִלְחֹט"א הִרְה"ג ר' אָסָא וִיטוֹ שְׁלִיט"א שֶׁשָּׁמַע מִמֶּנּוּ זצ"ל בְּסַעֲדַת פּוֹרִים בְּזֶה הַלְשׁוֹן: הָעוֹלָם אוֹמֵר שֶׁאֵלּוֹ שְׂאוֹמְרִים מְתֵי יְבֵא הַמְּשִׁיחַ, הֵם לֹא יוֹדְעִים, וְאֵלּוֹ שֶׁיּוֹדְעִים לֹא אוֹמְרִים. אָבֵל אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, שֶׁהַמְּשִׁיחַ בִּפְתָח מַמָּשׁ, וּבִיָּאתוֹ קְרוּבָה מְאֹד. בְּשָׁבוּעוֹת הַקְּרוּבִים יִהְיֶה הַסֵּתֶר פְּנִים. [נִבְּא עַל עֲצָמוֹ], וְאַחַר כֵּן הִכַּל יִתְחִיל. כְּמוֹ כֵן שְׁמַעְתִּי מִנְּכֵדוֹ הִרְה"ג ר' שְׁלֹם שֶׁיִּנְבְּרֵג שְׁלִיט"א שֶׁלְּפָחוֹת שְׁנַי אֲנָשִׁים סָפְרוּ לוֹ שֶׁהַגֵּרָח"פ זצ"ל אָמַר לָהֶם בְּפוֹרִים שְׁבִית הַמְּקֻדָּשׁ קְרוֹב. אַחַד מֵהֶם הוֹסִיף וְאָמַר שֶׁהַגֵּרָח"פ אָמַר לוֹ, שְׁבִית הַמְּקֻדָּשׁ קְרוֹב, וְהוּא הוֹלֵךְ לְעִזּוֹר לְבָנוֹתוֹ. וְעוֹד שְׁמַעְתִּי מִיְהוּדֵי שְׁלוּוֹה אֶת הַגֵּרָח"פ זצ"ל לְבֵית הַחוּלִים בְּעִרְשֵׁי קִפְרָה, וְהֵרֵב הִיא בְּמַצֵּב שֶׁל עֵלְפוֹן חֲלָקִי, כְּאִשֶּׁר מִיַּד פִּעַם הַתְּעוֹרֵר לְכַמָּה דְּקוֹת, וּבְאַחַד הַפְּעָמִים שֶׁהֵרֵב הַתְּעוֹרֵר הוּא אָמַר בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת הַמְּשִׁיחַ יְבֵא בְּזִמְנָה הַבֵּא [הֵינּוּ בְּקִיץ הַנוֹכַחִין]. דְּבָרִים מַעִין אֵלּוֹ פּוֹרְסָמוּ בְּשֵׁם הַגֵּר"ח קִנִּיבֶסְקִי שְׁלִיט"א שֶׁהִתְבַּטָּא לְאַחֲרוֹנָה כְּמָה פְּעָמִים שֶׁלְּקִרְאָת סוֹף הַשָּׁנָה נֹזְכָה לְאַתְחֵלְתָּא דְּגְאוּלָּה. וְכֵן אָמַר הָאֲדָמוֹ"ר

מִסְדִּיגוֹרָא שְׁלִיט"א בְּשִׁבְתֵּי הַגְּדוּל, שֶׁאֲנִי קְרוּבִים מְאֹד לְקַע, וְקָרָא לְהַרְבּוֹת אַחֲדוֹת וְחֻסָּד בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הִכְתּוּב (ויקרא יב, ב) "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה" בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁתִּשְׁעַ יִרְחִי לְדָה מְרַמְזִים בְּשָׁנִים תִּשְׁע"א, תִּשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הִרְה"ג ר' יַעֲקֹב אַבּוּטְבוּל שְׁלִיט"א שֶׁה' אֲלֵפִים תִּשְׁע"ב נִרְמַז בְּהַמְּשָׁךְ הַכְּתוּב "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר וְטַמְאָה שְׁבַעַת יָמִים". וּמוּבָא בְּאֹר הַחַיִּים שֶׁם שֶׁהִטְמָאָה הַזֵּאת מְרַמְזֵת עַל הַזְּמַן שֶׁל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ עַד שְׁנֹזְכָה לְגְאוּלָּה. וְנִבְּיָא חֲלָק מְדַבְּרִי. יִרְמַז הַכְּתוּב עַל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מְצִינּוּ שְׁנִקְרָאֵת אִשָּׁה, וְעָלֶיהָ אוֹמֵר הַכְּתוּב "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ" פְּרוּשׁ הַזְּרַעַת מְצוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, "וְיִלְדָה זָכָר", פְּרוּשׁ תִּהְיֶה הַלְּדָתָה זָכָר, כִּי בְּחִינַת הַזָּכָר הִיא בְּחִינַת עָלְיוֹנָה מְבַחֲנֵת הַנְּקִבָה, אֲשֶׁר יִפְלִיא ה' בְּבִיאת הַגּוֹאֵל, אִם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ עַל יְדֵי מַעֲשִׂיהֶם הַפְּשָׁרִים, "וְטַמְאָה שְׁבַעַת יָמִים", כָּאֵן רְמַז תְּקוּן אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה ה' לְהַשִּׁיג בְּחִינַת הַזָּכָר, כִּי ז' שָׁנִים יְכוֹנֵן חֲבָלֵי מְשִׁיחַ, כְּאֵמָרָם ז"ל שְׁבוּעַ שְׁבַן דְּוֹד בָּא וְכוּ', לְיִסְרָם וְלְזַקְקָם, וְהוּא אוֹמְרוֹ וְטַמְאָה יַחַס הַיְסוּרִים לְבְּחִינַת הַטְּמָאָה כִּי הוּא הַטְּמָאָה הוּא הַמִּיֶּסֶר. וְהוֹסִיף הִרְה"ג ר' יוֹסֵף שֶׁיִּנְבְּרֵג שְׁלִיט"א שֶׁ"וְיִלְדָה זָכָר", מְרַמַּז עַל רַכ"ז שְׁנַי כְּמִנֵּן זַכ"ר, מִתִּשְׁע"ב עַד סוֹף הַשָּׁנָה אֲלֵפֵי שְׁנַיִם. וְכֵן טוֹמַאתָה עַד הָעֵרֶב מְרַמַּז עַל זְמַן הַגְּלוּת עַד הָעֵרֶב שֶׁל הָאֵלֶף הַשִּׁישִׁי כְּדַלְעִיל. וְהוֹסִיף הִרְה"ג ר' שְׁלֵמָה בְּרִיעֵר שְׁלִיט"א שֶׁשָּׁמַע מִה' אֹר הַחַיִּים שֶׁם, שְׁבַחֲנֵת "זָכָר", מְסַמֵּל אֶת הַגּוֹאֵל בְּעִתָּה, וְנִבְּיָא אֶת דְּבָרָיו: הַגּוֹאֵל הַעֲתִידָה לְצַד שַׁעַל כָּל פָּנִים תִּהְיֶה, שֶׁלֹּא יִהְיוּ רְאוּיִים, אֵף עַל פִּי כֵן בְּאַמְצָעוֹת אוֹרֵךְ הַגְּלוּת וְעַסְק הַתּוֹרָה, עַל כָּל פָּנִים תִּהְיֶה הַגּוֹאֵל בְּבַחֲנֵת זָכָר וְעַמְדָה לְנֻצַח.

כְּתוּב (זכריה יד, ז) "וְהָיָה לְעַת עָרֵב יִהְיֶה אוֹר". וּמִבְּאָר רִש"י שֶׁם "וְהָיָה לְעַת עָרֵב", קוֹדֵם שֶׁיִּגְמְרוּ אֵלֶף שָׁנָה יִהְיֶה אוֹר הַנוֹגֵה וְכָל הַטוֹב הָאֲמוּר עַל יִשְׂרָאֵל. רוֹאִים שְׁרִש"י מִפְּרָשׁ פְּשׁוּטוֹ שֶׁל מִקְרָא "לְעַת עָרֵב", זְמַן הָעֵרֶב שֶׁל הָאֵלֶף הַשִּׁישִׁי, שֶׁמִּתְחִיל בְּסוֹף שְׁנַת תִּשְׁע"א כְּדַלְעִיל. וְכֵן "וְהָיָה לְעַת עָרֵב יִהְיֶה אוֹר", מְרַמַּז עַל תִּשְׁע"ב, "לְעַת" בְּגִימְטְרִיא 500, "עָרֵב" בְּגִימְטְרִיא 272, וְכִשְׁתִּגִּיעַ שְׁנַת תִּשְׁע"ב, "יִהְיֶה אוֹר".

וְכֵן מוּבָא מִהַגֵּר"מ מוֹרְגֵנְשֶׁטְרֵן שְׁלִיט"א שֶׁאֲרַמְלוֹס בְּגִימְטְרִיא אֵינְטֶרְנֵט עִם הָאוֹתִיוֹת וְהַכּוֹלָל שֶׁהֵן גַּם בְּגִימְטְרִיא שׁוֹ"ל שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת שֶׁנִּלְחָמוֹת בְּקִדְשַׁת הַיְסוּד, וְלָכֵן הֵן נִלְחָמוֹת בְּמְשִׁיחַ בֵּן יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת יְסוּד. [אֵיפּוֹן אוֹתִיוֹת נִיאוּף].

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בענין השריפה בעיר רחובות.

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'. ד' בניסן התשע"ב

מצורפת טבלה מדהימה שמצאתי על השריפה הנוראה של האבא וחמשת בניו בעיר רחובות ת"ו.

ההרה"ג רבי ישראל מאיר לאו שליט"א אמר שמיתת הילדים היא בבחינת מיתת נדב ואביהוא שמכפרת על כל ישראל. ואסונות כאלו קשים חייבים לעורר לתשובה את כולנו.

הטבלה מופיעה בחצי הראשון של פרשת שמיני המדברת על הקמת המשכן לאחר ימי המילואים שהסתיימו בא' ניסן, ואת הפרשה נקרא אי"ה בתורה בשבוע הבא. והכל בסמוך לפסוקים שבהם נשרפו נדב ואביהוא לכפרת כלל ישראל. ומופיעים בה שמות כל הילדים **איתמר אליהב אביתר אמיתי שירה** והאבא **גיא** וכן שם המשפחה **שאער** והשנה **תשע"ב**.

הממצאים:

'תשע"ב' 'איתמר' 'ר' 'אליה' 'ב' 'אבית' 'ר' 'אמית' 'י' 'שיר' 'ה' 'גי' 'א' 'שאער' 'ר'.

+70	11742:	ויקרא ט:ח (8:9)	(1) קרבן & (2) שאער
ג ט ז	כפר כעך ובעדה העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה ויקרב אהרן קאלהם זבח וישחט את		
ג ט ח	גלהחטאת אשר לו ויקרב ובני אהרן אתהדס אליו ויסבלאצבע וידם ויתקע קרנותהם זבח ואתהדס		
ג ט ט	צקא ליסוד המזבח ואתהלב ואתהכלית ואתהיתרתמן הכבדמן החטאת הקטר והמזבח כאשר צוה יהוה		
ג ט י	אתחשה ואתהבשר ואתהעור ושרף באש מחוץ למחנה וישחט אהרן ויהויםצא ובני אהרן אלי ואתהדס וי		
ג ט יב	צקה ועלהם זבח סביב ואתהעלה המציא ואליו ולבתי הואתהראשו וקטרעלהם זבח ורחק אתהקרב ו		
ג ט יד	אתהכרע יסו וקטרעלהם זבח ויקרב אהרן ויקרב אהרן ויקרב אהרן ויקרב אהרן ויקרב אהרן ויקרב אהרן		
ג ט טו	טאהו כראשו ויקרב אתהעלה וישחט אתהעלה וישחט אתהעלה וישחט אתהעלה וישחט אתהעלה וישחט אתהעלה		
ג ט זז	דע לתהקרב וישחט אתהעלה ואתהאלי זבח השלמי אשר קטרעם וימצא ובני אהרן אתהדס אליו ויצקהו		
ג ט יח	עלהם זבח סביב ואתהחלבי שמן השור ומן האילן וההמכסה הכלית ויתרתהכבד וישימו ואתהחל		
ג ט כ	ביסע להחצותו ויקטרעלהם זבח ואתהחצות ואתהשוקהימינה ויהוהאשר קטרעם וימצא ובני אהרן אתהדס אליו ויצקהו		
ג ט כא	רצוהמשה וישא אהרן אתידו ואלהעם וירכסו וידמעשתהחטאת והעלהוהשלמיסו באמשה ואהרן אל		
ג ט כג	אהלמו ועוויצאו וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם		
ג ט כד	תהלה ואתהחלביסו ויראכלהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם וירצו ואתהעם		
ג ט א	ויתנובה קאשו וישימועלי הקטרת ויקריבו לפני יהוה האש זרה אשר לא צוה אתם ותצא אשם לפני יהוה		
ג ט ב	ותאכל אתם וימתו לפני יהוה וימרמשה לאהרן והוא לאמר בקרבן יקדשוע לפני כל		
ג ט ג	העםאכדו וידם אהרן ויקראמשה אל משה ואלא לצפן בניעזאל דאהרן ויאמר אלמשה ויאמר		
ג ט ד	אחי כסמאתפני הקדש למחן ומן המחנה ויקרב וישאם בכתחמאל מחוץ למחנה כאשר דבר משה ויאמר		
ג ט ו	שהלאהרן ולא לעזרו לאיתמר כבי וראשי כמאלהפרטו ורבגדי כמאלהפרמו ואתחמו ועלכלהעדה		
ג ט ז	קצף אחי כסכלבי יתיראלי בכ ואתהשרפה אשר שרף יהוה ומפתח הלהמו ועד לאתצא ופן תמתו וכי שמתן		
ג ט ח	שחתי והעליתם ויעשו כדבר משה וידברי יהוה לאהרן לאמר ליקדש אתה ויבני אתה ויבני אתה ויבני אתה		
ג ט ט	מאלהלהמו ועד לאתמר וחקתו למלדתי כסו להבדיל לבי הקדש ויבני החל ויבני החטאת ויבני החטאת		
ג ט יא	להורת את בני ישראל את כל החק אשר דברי יהוה אלי חסי דמשה וידברי משה לאהרן ואלא לעזרו אל		
ג ט יב	איתמר ויהוה ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי ויתיראלי		
ג ט יג	ואכלחטאתהבמקד ושכיחך וחקבניך והוא אשמי יהוה הכי כצויתי ואתחזקהתנופה ואתשוקה		
ג ט יד	תרו ומהתאכלו במקד ומטה וראתה ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני ויבני		
ג ט טו	וקהתרומה ויחזקהתנופה לאשי החלביסו ביא להניפתנופה לפני יהוה והיה הלך ולבני קאתך לחק		
ג ט טז	עו למכאשר צוה יהוה ואתשעיר החטאת דרשד ושמה והנהשרף ויקצףע לאלעזרו ועלאיתמר ובני אהרן		
ג ט זז	הנותרים לאמרמו ועלאאכלחטאתהבמקד ושכיחך וחקבניך והוא אשמי יהוה הכי כצויתי ואתחזקהתנופה		
ג ט זח	ועדה לפרונו להחל לפני יהוה והנה לאהרן ואתההקדש שני מהאור למאכל ואתההקדש שני מהאור למאכל		

רמז נוסף הובא בעלון 'אור עליון' מהפסוק [ויקרא ז, יט] "וְהַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר יִגַע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל", אותיות 'גיא שער', ופסוק זה שייך לפסוקים של יום השריפה בעלית שלישי בפרשת צו.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ330
ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל